

[Ενστάσεις] Ποιος πληρώνει τα σπασμένα

Ηλίας Κανέλλης | ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ: 08:00 | εφημερίδα ΤΑ ΝΕΑ

Η ιστορία έχει κουράσει. Υστερα από πολύμηνη απεργία των διοικητικών υπαλλήλων σε πολλά μεγάλα πανεπιστήμια της χώρας με την άτυπη συμπαράσταση των Συγκλήτων αλλά και πρυτάνεων, και αφού στα περισσότερα απ' τα ΑΕΙ αυτά το διδακτικό έτος παρατάθηκε, θεωρητικά ώς

τον Αύγουστο, ήταν αναμενόμενο να αναζητηθούν οι κατάλογοι με τους απεργούς ώστε, αναδρομικά, να αφαιρεθούν τα ημερομίσθια των ημερών της απεργίας.

Είναι ευνόητο ότι έτσι έπρεπε να γίνει. Οι υπάλληλοι πήραν το ρίσκο να πολεμήσουν μια ασκούμενη πολιτική. Κατά τη γνώμη τους, η απεργία ήταν επιβεβλημένη για να αποφευχθεί μια αδικία - η μετάθεση, στο πλαίσιο της κινητικότητας, υπαλλήλων του πανεπιστημίου σε άλλες υπηρεσίες, που θα προκαλούσε προβλήματα δυσλειτουργίας στη γραφειοκρατία των σχολών. Το κόστος των κινητοποιήσεων το πλήρωσαν πολλοί. Οι ίδιοι να μην επωμισθούν μέρος του κόστους που τους αναλογεί;

Αλλά ας πούμε ότι οι υπάλληλοι δεν έχουν τόσο ενισχυμένη την ιδέα της προσωπικής ευθύνης τους, άλλωστε στην Ελλάδα της Μεταπολίτευσης σχεδόν κάθε συλλογική παρεκτροπή από την κανονικότητα ήταν χωρίς συνέπειες, σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα εμφανιζόταν ως κοινωνική υποχρέωση του συνόλου. Είναι δυνατόν την ίδια αντίληψη, του τζάμπα και του χωρίς συνέπειες, να υπερασπίζονται και οι καθηγητές; Μάλιστα, η Σύγκλητος του Πολυτεχνείου διεκδικεί από το υπουργείο να μην περικοπούν οι μισθοί των απεργών (βλ. ρεπορτάζ, σελ. 19), με δικαιολογίες αστείες (όπως, π.χ., ότι με την κοπιαστική δουλειά τους αντισταθμίστηκαν οι υποχρεώσεις που είχαν σωρευθεί την περίοδο της απεργίας);

Έχει γραφτεί πολλές φορές, ας γραφτεί ακόμα μία. Δεν είναι ιδιαίτερα τιμητικό για καθηγητές των πανεπιστημίων να επιδοκιμάζουν το «λάθρα» της Μεταπολίτευσης.

Μία από τις έντονες συζητήσεις που έγινε τα περασμένα χρόνια, στο πλαίσιο των πολλών φαινομένων περιφρόνησης του νόμου, ήταν εκείνη των συνεπειών της πολιτικής ανυπακοής. Από τη στιγμή που παραβιάζεται ένας νόμος, ακόμα κι αν αυτός είναι άδικος, πάντα υπάρχει η πιθανότητα καταλογισμού ευθύνης σε εκείνον που τον παραβιάζει, ακόμα κι αν έχει δίκιο - κι αυτό είναι το μερίδιο της ευθύνης του. Αλλά στην περίπτωση των υπαλλήλων του πανεπιστημίου, η απεργία προξένησε ζημιά σε χιλιάδες φοιτητές, όχι μόνο οικονομική. Και δεν είναι δυνατόν να διεκδικούν, μαζί με τους καθηγητές, να πληρώνουν όλοι οι άλλοι το κόστος μιας αναταραχής, εκτός από εκείνους που την προκάλεσαν.

Κάποτε, θα χρειαστεί να συζητήσουμε σοβαρά για την ηθική πλευρά της πολιτικής. Κι αν οι καθηγητές πανεπιστημίου έχουν ακυρώσει τον υψηλό ρόλο τους στη συζήτηση αυτή, ποιοι

θα απομείνουν να την κάνουν;

© 2014, . Για την αναδημοσίευση της είδησης από άλλες ιστοσελίδες είναι απαραίτητη η αναφορά του link προς το άρθρο του sep4u.gr

-
-
-
-
-
-
-